

får etableret et billedkunstråd, sådan at vi får en samling af billedkunsten i lighed med det, vi kender fra Statens Musikråd på musikkens område, med det, vi kender fra Filminstituttet og Litteraturrådet osv., og at vi på den måde får synliggjort billedkunsten også i politisk sammenhæng.

Men vi er også opmærksomme på, at en gennemførelse af betænkningen, som den er forelagt, for at sige det lidt mildt ikke er helt omkostningsfri, og derfor er det selvfølgelig også vigtigt, at vi går ind og siger: Hvor kan vi starte, sådan at vi kommer i gang med en proces, som fører frem til en egentlig billedkunstlov?

Der er jeg enig i, at hvis man skal foretage prioriteringen set med vores øjne, ja, så lægger vi vægten på, at vi får lavet en egentlig lovgivning, så vi får skabt rammerne om det, men at vi godt kan starte et andet sted for at sætte lidt mere turbo på billedkunsten.

Det kan vi gøre ved, at vi hæver rammen for kunstnerisk udsmykning i forbindelse med statslige byggerier, ombygninger og tilbygninger, der i dag er på 1 pct., til 1,2 pct. Det vil være et godt incitament for at fremme billedkunsten på dette område.

Jeg er også enig med ministeren i, at der måske kan være nogle overvejelser at gøre i forbindelse med det cirkulære, som danner rammen om den kunstneriske udsmykning af statslige byggerier. Måske – det har jeg i øvrigt også peget på i betænkningen – kan der foretages nogle opstramninger, nogle forbedringer af hele den ramme på 1 pct., som puljen bygger på. Det er det ene.

Det andet er, at jeg synes også, man her fra Folketingets side skal komme med en politisk opfordring til amter og kommuner, om, at de gør brug af samme retningslinjer, når de foretager kommunale og amtslige byggerier.

Det sidste, jeg vil pege på, er spørgsmålet om det erhvervsmæssige fradrag. Det var det, jeg også i grundlæggende pegede på var en af de mere problematiske ting, for vi kan jo ikke lave en lovgivning, som alene afgrænser sig til nulevende danske kunstnere. Det vil være i strid med gældende regler og EU-lovgivning osv., men for os er det væsentligt, at man kommer i gang med at få udvidet den ramme, hvorunder billedkunsten kan fungere. Derfor synes vi, det er rimeligt, at man laver en sidestilling for erhvervslivet i forhold til de retningslinjer, som gælder for statslige byggerier, så man kan få en tilsvarende afskrivning på 1 pct., forhåbentlig

1,2 pct., når der foretages kunstnerisk udsmykning af nybygning, tilbygning af erhvervsmæssigt byggeri. Det er et skridt i retning af at udvide billedkunsten, og det er for os afgørende, at vi får det igennem.

Jeg synes også, at man ved at indføre regionale eller amtslige billedkunstråd, i hvert fald i en forsøgsordning, opnår to ting. Man opnår det, at man får bredt diskussionen om billedkunsten ud i alle hjørner af landet, men man opnår også det, at man for de regionale billedkunstråd kan være rådgivere over for det lokale erhvervsliv i forbindelse med kunstnerisk udsmykning, men også i forhold til de amtslige og kommunale institutioner.

Hvis man kan få debatten så meget frem, at de også lader sig omfatte af det cirkulære, der gælder for statsligt byggeri, er vi nået et utroligt stort skridt og har på den måde fået sat turbo på skabelsen og formidlingen og brugen af billedkunsten. Og så må næste skridt være, og det vil SF gerne give tilsagn om, at vi arbejder frem mod en egentlig billedkunstlov.

Vi er også indstillet på i forbindelse med de kommende finanslovforhandlinger på ny at afsætte midler, sådan at vi kan få etableret både en produktionspulje og en formidlingspulje, sådan at loven og det centrale billedkunstråd også får midler at arbejde med.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Ole Sohn sagde, at vi skulle starte for at komme hen i retning af en egentlig billedkunstlov. Det er vi helt enige i. Vi er også enige i, at man kunne udvide rammen for anskaffelse af kunst i offentligt byggeri. Problemet er, at den, vi har i dag, ikke bliver brugt, men det er da fint at udvide den.

Mit spørgsmål til hr. Ole Sohn er: Når vi skal starte for at komme i retning af en billedkunstlov, hvorfor skal vi så starte med en skattefidus? Hvad er begrundelsen for, at man vælger lige præcis det mest umulige instrument? Alle og enhver ved, at afskrivningsmuligheder er det bredeste tilskudsinstrument, vi overhovedet har, hvor vi ikke har nogen kontrol med, hvad pengene bliver brugt til.

Hvem skal betale for det provenu, som Novo, Nykredit, PFA og Kurt Thorsen nu får mulighed for at trække fra i skat? Hvad er det for nogle kunstnere, der skal have gavn af det her?

Så vidt vi kan se, er der kun to grupper af kunstnere, der kan komme på tale. Den ene er